

Regeringens proposition

2007/08:159

Ändringar i naturgaslagen m.m.

Prop.
2007/08:159

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 22 maj 2008

Fredrik Reinfeldt

Maud Olofsson
(Näringsdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås ändringar i naturgaslagen (2005:403) och att lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet upphävs.

Förslaget om ändringar i naturgaslagen innebär till en början att Statens energimyndighet inte ska utöva tillsyn över efterlevnaden av bestämmelserna i 8 a kap. naturgaslagen med undantag för bestämmelsen i 1 § om skyldigheter för en innehavare av en naturgasledning, lagringsanläggning eller förgasningsanläggning. De bestämmelser som på detta sätt undantas från det formella tillsynsområdet reglerar tillsynsmyndighetens och den systemansvariga myndighetens verksamhet eller innehåller normgivningsbemyndiganden. Det föreslås vidare att det inte ska regleras i lag vilket samråd som ska ske innan tillsynsmyndigheten beslutar om nationell plan. Avsikten är att bestämmelser om samråd i stället ska föras in i naturgasförordningen (2006:1043).

Förslaget om upphävande av lagen om försörjningsberedskap på naturgasområdet har tillkommit mot bakgrund av att den lagen inte längre tillämpas i praktiken och i allt väsentligt måste anses överspelad.

Lagarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2009.

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Lagförslag	4
2.1	Förslag till lag om ändring i naturgaslagen (2005:403)	4
2.2	Förslag till lag om upphävande av lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet	5
3	Ärendet och dess beredning	6
4	Bakgrund	6
4.1	Naturgasen i Sverige	6
4.2	Naturgaslagens bestämmelser om trygg naturgasförsörjning	7
4.3	Bestämmelser om försörjningsberedskap på naturgasområdet	9
5	Tillsynsbefogenheter och samrådsformer	10
5.1	Tillsyn	10
5.2	Samråd	12
6	Försörjningsberedskap	13
6.1	Naturgasförsörjningslagen	13
6.2	Lagen (1984:1049) om beredskapslagring av olja och kol	15
6.3	Lagen (1992:1403) om totalförsvar och höjd beredskap	17
6.4	Regeringens beslut den 6 juni 2002	17
6.5	Beredskapskrav för el och fjärrvärme	17
6.6	Överväganden	18
7	Konsekvenser	21
8	Författningskommentar	22
Bilaga 1	Sammanfattning av Energimyndighetens rapport Uppdrag för att säkerställa en tryggad naturgasförsörjning enligt gasförsörjningsdirektivet 2004/67/EG	23
Bilaga 2	Förteckning över remissinstanser	25
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 22 maj 2008	26

1 Förslag till riksdagsbeslut

Prop. 2007/08:159

Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i naturgaslagen (2005:403),
2. lag om upphävande av lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet.

2.1 Förslag till lag om ändring i naturgaslagen (2005:403)

Härigenom föreskrivs att 8 a kap. 3 § och 10 kap. 1 § naturgaslagen (2005:403) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 a kap.

3 §¹

Tillsynsmyndigheten *skall*

Tillsynsmyndigheten *ska*

1. ta fram och upprätthålla en allmän nationell strategi med lämpliga nivåer för en trygg naturgasförsörjning,

2. ta fram och upprätthålla en nationell plan med åtgärder för att trygga naturgasförsörjningen i krissituationer, och

3. vidta de åtgärder i övrigt som inom ramen för tillsynsansvaret behövs för att säkerställa naturgasförsörjningen.

Innan tillsynsmyndigheten beslutar om den nationella planen eller en ändring i den, skall myndigheten samråda med den systemansvariga myndigheten.

10 kap.

1 §²

Tillsynsmyndigheten utövar tillsyn över efterlevnaden av

1. denna lag och föreskrifter och villkor som har meddelats med stöd av lagen, och

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1775/2005 av den 28 september 2005 om villkor för tillträde till naturgasöverföringsnäten.

Tillsynen omfattar inte efterlevnaden av bestämmelserna i 7 kap. med undantag för 5 och 6 §§ och inte heller efterlevnaden av bestämmelserna i 5 och 8 kap.

Tillsynen omfattar inte efterlevnaden av bestämmelserna i 7 kap. med undantag för 5 och 6 §§, *8 a kap. med undantag för 1 §* och inte heller efterlevnaden av bestämmelserna i 5 och 8 kap.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009.

¹ Senaste lydelse 2006:646. Ändringen innebär bl.a. att andra stycket upphävs.

² Senaste lydelse 2006:646.

2.2 Förslag till lag om upphävande av lagen (1985:635)
om försörjningsberedskap på naturgasområdet

Härigenom föreskrivs att lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet ska upphöra att gälla vid utgången av år 2008.

Den 26 oktober 2006 beslutade regeringen att uppdra åt Statens energimyndighet (Energimyndigheten) att med utgångspunkt från de nya bestämmelserna om försörjningstrygghet i 8 a kap. naturgaslagen (2005:403) göra en översyn av lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet, lagen (1984:1049) om beredskapslagring av olja och kol och lagen (1992:1403) om totalförsvar och höjd beredskap samt de underliggande förordningarna (1985:636) om försörjningsberedskap på naturgasområdet, (1995:971) om beredskapslagring av olja och kol respektive (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap samt relevanta regeringsbeslut, i de delar som regelverket behandlar naturgas (dnr M2006/4486/E). I översynen ingick att bedöma om regelverket kunde eller borde tillämpas under de nya förutsättningarna och, om så inte bedömdes vara fallet, föreslå lämpliga åtgärder. I uppdraget ingick även att göra en översyn av samrådsformer och tillsynsbefogenheter och, om så bedömdes vara lämpligt, lämna förslag till ändrad ansvarsfördelning eller förtydliganden. Uppdraget skulle genomföras i samråd med Affärsverket svenska kraftnät (Svenska kraftnät) och Krisberedskapsmyndigheten.

Den 29 mars 2007 överlämnade Energimyndigheten sin rapport *Uppdrag för att säkerställa en tryggad naturgasförsörjning enligt gasförsörjningsdirektivet 2004/67/EG* (nedan kallad rapporten). En sammanfattning av rapportens förslag finns i *bilaga 1*. Rapporten har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 2*. En remissammanställning finns tillgänglig i Näringsdepartementet (dnr N2007/3538/E). Ett utkast till proposition har tillställts Svenska kraftnät, Energimyndigheten och Energimarknadsinspektionen, som har beretts tillfälle att lämna synpunkter.

Lagrådet

De föreslagna ändringarna i naturgaslagen är av enkel beskaffenhet och närmast av formell karaktär. Förslaget om upphävande av lagen om försörjningsberedskap på naturgasområdet har tillkommit mot bakgrund av att den lagen numera måste anses ha förlorat sin praktiska betydelse och inte längre tillämpas. Regeringen bedömer därför att Lagrådets hörande skulle sakna betydelse på grund av frågornas beskaffenhet.

4 Bakgrund

4.1 Naturgasen i Sverige

Naturgas, som introducerades i Sverige i mitten av 1980-talet, svarade för lite mindre än 2 procent av den totala energianvändningen i Sverige år 2006. Den svenska importen av naturgas uppgick det året till cirka 924 miljoner normalkubikmeter, motsvarande 10,2 TWh. Industrin står

för drygt 70 procent av användningen medan bostadssektorn använder cirka 25 procent. En mindre andel naturgas används också som fordonbränsle. Totalt uppgick naturgasanvändningen till 7,8 TWh inom de nämnda användarsektorerna år 2006. Inom kraftvärme- och värmeverken används ca 3,0 TWh naturgas.

Förutsättningarna för det svenska naturgassystemet skiljer sig i flera avseenden från vad som gäller i stora delar av övriga Europa. Sverige har endast en ledning för tillförsel till landet och mycket begränsade förutsättningar för kostnadseffektiva naturgaslager. Naturgas utvinns inte i Sverige.

4.2 Naturgaslagens bestämmelser om trygg naturgasförsörjning

Gasförsörjningsdirektivet

Rådets direktiv 2004/67/EG av den 26 april 2004 om åtgärder för att säkerställa en tryggad naturgasförsörjning (EUT L 127, 29.4.2004, s. 92, Celex 32004L0067), som fortsättningsvis benämns *gasförsörjningsdirektivet*, har genomförts i svensk rätt genom lagen (2006:646) om ändring i naturgaslagen (2005:403) (prop. 2005/06:158, bet. 2005/06:NU18, rskr. 2005/06:346). Ändringarna innebar bl.a. att det i lagen infördes ett nytt kapitel, 8 a kap.

Gasförsörjningsdirektivet innebär i korthet att medlemsstaterna ska utarbeta en nationell strategi innehållande dels miniminormer för en tryggad naturgasförsörjning, dels en tydlig roll- och ansvarsfördelning mellan marknadsaktörerna på naturgasområdet för att säkerställa naturgasförsörjningen. Medlemsstaterna väljer själva hur högt kraven på försörjningstrygghet ska ställas och de har stor frihet i valet av instrument för att åstadkomma en trygg naturgasförsörjning. Under vissa omständigheter ska dock gasförsörjningen till hushållskunder säkras i lämplig utsträckning. Medlemsstaterna ska vidare utarbeta strategier med planer för krisituationer på naturgasområdet. Vid betydande försörjningsavbrott, eller om en medlemsstat påkallar det, träder en krismekanism på gemenskapsnivå i kraft.

Bestämmelsernas innebörd

Genom 2006 års lagändringar har naturgaslagens tillämpningsområde utökats till att även avse bestämmelser om trygg naturgasförsörjning. De bestämmelser som har tillkommit med anledning av gasförsörjningsdirektivet syftar till att säkerställa naturgasleveranserna så långt det är möjligt och då med främsta syfte att skydda konsumenterna. Regleringen i 8 a kap. naturgaslagen innebär ingen skyldighet för innehavare av naturgasanläggningar att försörja sina kunder med energi från andra källor än naturgas i en situation där ingen gas finns tillgänglig.

Av 8 a kap. 1 § naturgaslagen framgår att en innehavare av en naturgasledning, lagringsanläggning eller förgasningsanläggning, i den utsträckning det är möjligt för denne, ska vidta de planeringsåtgärder och de åtgärder i övrigt som behövs för att säkerställa naturgasförsörjningen.

Berörda myndigheter

Genom 2006 års lagändringar har nya uppgifter lagts på den systemansvariga myndigheten och tillsynsmyndigheten. Av 1 kap. 9 § naturgaslagen framgår att regeringen ska utse en myndighet som ska handlägga de frågor som enligt denna lag eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen ligger på tillsynsmyndigheten. Enligt 34 § naturgasförordningen (2006:1043) är Energimyndigheten tillsynsmyndighet enligt 8 a kap. naturgaslagen, medan Energimarknadsinspektionen ska utöva tillsyn i övriga delar. Den systemansvariga myndigheten är den myndighet som enligt 7 kap. 1 § naturgaslagen utses av regeringen för att ha det övergripande ansvaret för att balansen kortsiktigt upprätthålls mellan inmatning och uttag av naturgas i det nationella naturgas-systemet. Av 21 § naturgasförordningen framgår att Svenska kraftnät är systemansvarig myndighet.

Den systemansvariga myndighetens uppgifter

Den systemansvariga myndigheten ska enligt 8 a kap. 2 § naturgaslagen vidta de planeringsåtgärder och de åtgärder i övrigt som inom ramen för myndighetens systemansvar behövs för att säkerställa naturgasförsörjningen. Myndigheten får med stöd av 5 § samma kapitel förelägga en innehavare eller ägare av en naturgasledning, lagringsanläggning eller förgasningsanläggning att vidta åtgärder med ledningar eller i anläggningar för att säkerställa naturgasförsörjningen. Ett naturgasföretag som har förelagts att vidta åtgärder har enligt 6 § rätt till ersättning av staten för kostnader för åtgärderna. Den systemansvariga myndigheten prövar frågor om ersättning. I 7 § finns ett bemyndigande till regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, den systemansvariga myndigheten att meddela föreskrifter om åtgärder för att möjliggöra reparationsarbeten och fysiska skyddsåtgärder i naturgasledningar och lagrings- eller förgasningsanläggningar. Den systemansvariga myndigheten har enligt 8 § på begäran rätt att, av den som enligt 5 § kan åläggas att utföra åtgärder för att säkerställa naturgasförsörjningen, få de upplysningar och ta del av de handlingar som behövs för att ta ställning till om åtgärder behöver vidtas.

Tillsynsmyndighetens uppgifter

Tillsynsmyndigheten ska enligt 8 a kap. 3 § naturgaslagen ta fram och upprätthålla en allmän nationell strategi med lämpliga nivåer för en trygg naturgasförsörjning och en nationell plan med åtgärder för att trygga naturgasförsörjningen i krissituationer. Myndigheten ska också vidta de

åtgärder i övrigt som inom ramen för tillsynsansvaret behövs för att säkerställa naturgasförsörjningen. Innan tillsynsmyndigheten beslutar om den nationella planen eller en ändring i den, ska myndigheten samråda med den systemansvariga myndigheten.

Minimikrav för en trygg naturgasförsörjning för konsumenter

I 8 a kap. 4 § första stycket naturgaslagen bemyndigas regeringen att meddela föreskrifter om särskilda minimikrav för en trygg naturgasförsörjning för konsumenter. Kraven följer av artikel 4 i gasförsörjningsdirektivet och innebär att konsumenters försörjning av naturgas ska säkerställas på nationell nivå före andra kunders i lämplig utsträckning och åtminstone i vissa angivna situationer. Enligt direktivet avses följande situationer:

- vid ett partiellt avbrott i den nationella gasförsörjningen under en period som ska fastställas av medlemsstaterna med beaktande av nationella förhållanden,
- vid extrem kyla under en nationellt fastställd period med hög förbrukning,
- under perioder med exceptionellt hög efterfrågan på naturgas under de kallaste perioderna som statistiskt inträffar vart tjugonde år (s.k. tjugoårsvintrar).

Av 7 kap. 2 § andra stycket naturgaslagen framgår att om den systemansvariga myndigheten beordrat begränsning eller avbrytande av överföring av naturgas till kunder ska denna genomföras så att naturgasförsörjningen i första hand säkras för konsumenter.

Kompletterande bestämmelser i naturgasförordningen

Kompletterande bestämmelser till 8 a kap. naturgaslagen finns i 29–33 §§ naturgasförordningen. Av 29 § första stycket framgår att de åtgärder som planeras enligt 8 a kap. 1 § naturgaslagen ska godkännas av Energimyndigheten. Enligt paragrafens andra stycke ska Svenska kraftnät informera Energimyndigheten om de åtgärder som planeras enligt 8 a kap. 2 § naturgaslagen.

4.3 Bestämmelser om försörjningsberedskap på naturgasområdet

Regler för att säkra beredskapen på naturgasområdet finns angivna i lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet och delvis i lagen (1984:1049) om beredskapslagring av olja och kol. Av betydelse är också lagen (1992:1403) om totalförsvar och höjd beredskap. Närmare föreskrifter finns i förordningen (1985:636) om försörjningsberedskap på naturgasområdet, förordningen (1995:971) om beredskapslagring av olja och kol respektive förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap. Energimyndigheten är tillsynsmyndighet för beredskapen på naturgasområdet enligt nämnda regelverk.

5 Tillsynsbefogenheter och samrådsformer

5.1 Tillsyn

Regeringens förslag: Tillsynsmyndighetens tillsynsansvar ska inte omfatta efterlevnaden av bestämmelserna i 8 a kap. naturgaslagen med undantag för bestämmelsen i 1 § om skyldigheter för en innehavare av en naturgasledning, lagringsanläggning eller förgasningsanläggning.

Rapportens förslag: De skyldigheter Svenska kraftnät har enligt 8 a kap. 2 § naturgaslagen ska undantas från Energimyndighetens tillsynsansvar.

Remissinstanserna: *Energimarknadsinspektionen* har avstyrkt rapportens förslag med hänvisning till att regeringen så sent som i propositionen Åtgärder för att stärka kundernas ställning på energimarknaden, m.m. (prop. 2005/06:158) bedömt att Svenska kraftnäts verksamhet enligt 8 a kap. 2 § naturgaslagen ska stå under Energimyndighetens tillsynsansvar och att något som förändrar denna bedömning inte har tillkommit.

Skälen för regeringens förslag

Tidigare överväganden

Enligt 10 kap. 1 § första stycket naturgaslagen utövar tillsynsmyndigheten tillsynen när det gäller efterlevnaden av naturgaslagen. I andra stycket i samma paragraf undantas vissa bestämmelser i naturgaslagen från tillsynsmyndighetens tillsyn, bland annat görs undantag för bestämmelser i 7 kap. som avser den systemansvariga myndighetens tillsyn. Enligt förarbetena (prop. 2004/05:62 s. 176) finns inget behov av tillsyn när det gäller huvuddelen av den systemansvariga myndighetens verksamhet.

I den myndighetsrapport som utgjorde underlag för genomförandet av gasförsörjningsdirektivet lämnades inget förslag till ändring av 10 kap. 1 § andra stycket naturgaslagen med anledning av införandet av de nya bestämmelserna om trygg naturgasförsörjning. Bestämmelserna omfattar bland annat uppgifter som fullgörs av den systemansvariga myndigheten. Regeringen förklarade att den senare skulle ta ställning till om det kunde finnas skäl att undanta även dessa bestämmelser från tillsynsmyndighetens tillsyn (prop. 2005/06:158 s. 66). Regeringens bedömning sammanhängde alltså med att det saknades underlag för att ta ställning till frågan. I det uppdrag som regeringen lämnade Energimyndigheten den 26 oktober 2006 ingick också att göra en översyn av samrådsformer

och tillsynsbefogenheter och, om så bedömdes lämpligt, lämna förslag till ändrad ansvarsfördelning eller förtydliganden. Prop. 2007/08:159

Den systemansvariga myndighetens verksamhet

Att tillsynsmyndigheten (Energimyndigheten) utövar tillsyn över efterlevnaden av bestämmelserna i 8 a kap. naturgaslagen innebär bl.a. att myndigheten har tillsynsansvar över de uppgifter den systemansvariga myndigheten (Svenska kraftnät) har enligt 8 a kap. 2 § att vidta de planeringsåtgärder och de åtgärder i övrigt som inom ramen för systemansvaret behövs för att säkerställa naturgasförsörjningen. Det finns enligt regeringens bedömning inget behov av att Energimyndigheten på detta sätt utövar tillsyn över Svenska kraftnäts verksamhet, när det gäller verkets egenskap av systemansvarig myndighet. Bestämmelsen i 8 a kap. 2 § bör således undantas från tillsyn enligt 10 kap. 1 §. Av samma skäl bör bestämmelserna i 8 a kap. 5–8 §§ undantas. I 5 och 8 §§ i nämnda kapitel regleras den systemansvariga myndighetens befogenheter. Bestämmelserna i 6 § gäller rätt till ersättning för den som myndigheten har förelagt att vidta åtgärder. I 7 § finns ett bemyndigande till regeringen eller, efter subdelegation, den systemansvariga myndigheten att meddela föreskrifter i vissa ämnen.

Andra bestämmelser i 8 a kap. naturgaslagen

Det finns skäl att i detta sammanhang ta ställning till om det finns anledning att undanta även andra bestämmelser i 8 a kap. naturgaslagen från tillsyn. I 3 § i nämnda kapitel finns bestämmelser om tillsynsmyndighetens egna uppgifter. Det är tydligt att efterlevnaden av dessa föreskrifter inte behöver ligga under Energimyndighetens tillsynsansvar, eftersom detta innebär att myndigheten har att utöva tillsyn över sin egen verksamhet. I 4 § finns normgivningsbemyndiganden till regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, tillsynsmyndigheten. Därför är inte heller bestämmelsen i den paragrafen av sådan karaktär att den bör omfattas av tillsynen.

Sammanfattande bedömning

Med hänsyn till det nu sagda bör tillsynen enligt 10 kap. 1 § naturgaslagen inte omfatta bestämmelserna i 8 a kap. med undantag för 1 §, där en skyldighet för innehavare av naturgasledningar och innehavare av lagrings- eller förgasningsanläggningar att vidta de planeringsåtgärder och de åtgärder i övrigt som behövs för att säkerställa naturgasförsörjningen regleras.

Regeringens förslag: Det ska inte längre regleras i lag vilket samråd som ska ske innan tillsynsmyndigheten beslutar om nationell plan.

Rapportens förslag: Energimyndigheten ska besluta om nationell strategi och nationell plan enligt 8 a kap. 3 § första stycket 1 och 2 efter samråd med Svenska kraftnät och Energimarknadsinspektionen.

Remissinstanserna har tillstyrkt eller inte haft något att invända mot rapportens förslag.

Skälen för regeringens förslag

Nationell strategi och nationell plan

Enligt 8 a kap. 3 § naturgaslagen ska tillsynsmyndigheten bl.a. ta fram och upprätthålla dels en allmän nationell strategi med lämpliga nivåer för en trygg naturgasförsörjning, dels en nationell plan med åtgärder för att trygga naturgasförsörjningen i krissituationer. Av paragrafens andra stycke framgår att tillsynsmyndigheten ska samråda med den systemansvariga myndigheten innan den beslutar om den nationella planen eller en ändring i den.

Enligt 30 § första stycket naturgasförordningen ska den allmänna nationella strategin vara skriftlig och ges in till och godkännas av regeringen. Strategin ska innehålla ett mål för naturgasförsörjningen i Sverige, en metod för och en bedömning av sårbarhet och hotbild, en metod för och en genomförd omvärldsbevakning, en beskrivning av planerad och genomförd förebyggande verksamhet, en beskrivning av planerade och genomförda informations- och utbildningsinsatser, en beskrivning av samordningen av sådana uppgifter som berör flera myndigheter samt en nationell plan med åtgärder för att trygga naturgasförsörjningen i krissituationer. Den nationella planen enligt 8 a kap. 3 § första stycket naturgaslagen ingår alltså i den nationella strategin.

Samråd med Svenska kraftnät

Det pågår en kunskapsuppbyggnad inom myndigheterna på naturgasområdet när det gäller de olika aktörernas roller på gasmarknaden samt vilka medel och förutsättningar det finns för att trygga naturgasförsörjningen. Svenska kraftnät har inom sitt systemansvar en direktkontakt med ledningsinnehavare och balansansvariga och besitter därmed nödvändig information såväl för att hantera en krissituation som att säkerställa naturgasleveranserna till konsumenter i händelse av störningar. Det framstår därför som motiverat att Energimyndigheten samråder med Svenska kraftnät inte bara inför beslut om den nationella planen för krissituationer utan även i samband med framtagandet av den allmänna nationella strategin.

Energimarknadsinspektionen, som tidigare var en del av Energimyndigheten, är från och med den 1 januari 2008 en fristående myndighet. Till dess uppgifter hör att ansvara för tillsynen, regelgivningen och tillståndsprövningen enligt naturgaslagen, med undantag för frågor om försörjningstrygghet enligt 8 a kap. Energimarknadsinspektionen har även andra uppgifter på naturgasområdet, bl.a. att verka för att gasmarknadens funktion och effektivitet förbättras. Det faller sig mot denna bakgrund naturligt att nationell strategi och nationell plan fastställs efter samråd även med Energimarknadsinspektionen.

Lag eller förordning

Såväl Energimyndigheten som Energimarknadsinspektionen är tillsynsmyndigheter enligt naturgaslagen. Med hänsyn till detta och att det inte av 8 a kap. 3 § andra stycket framgår vilka myndigheter som fyller rollen som tillsynsmyndighet respektive systemansvarig myndighet skulle en lagbestämmelse om samråd i enlighet med Energimyndighetens förslag bli lite otymplig språkligt sett.

Det finns vidare inte något hinder för regeringen att med stöd av restkompetensen i 8 kap. 13 § regeringsformen i förordning reglera formerna för samråd mellan de berörda myndigheterna. En sådan ordning framstår som smidigare och mer ändamålsenlig än den nuvarande. Bestämmelsen i 8 a kap. 3 § andra stycket naturgaslagen bör därför upphävas.

Som framgått ovan delar regeringen Energimyndighetens bedömning att myndigheten bör samråda med Energimarknadsinspektionen och Svenska kraftnät innan den beslutar om den allmänna strategin eller den nationella planen. Regeringen avser därför att föra in en bestämmelse om sådant samråd i naturgasförordningen.

Skyldighet att informera Energimyndigheten

Energimyndigheten har även föreslagit att Svenska kraftnäts skyldighet enligt 29 § naturgasförordningen att informera Energimyndigheten om de åtgärder som planeras enligt 8 a kap. 2 § naturgaslagen ska ersättas med en skyldighet för Svenska kraftnät att vidta åtgärder efter samråd med den andra myndigheten. Förslaget är föremål för överväganden inom Näringsdepartementet.

6 Försörjningsberedskap

6.1 Naturgasförsörjningslagen

Allmänt

År 1985 antog riksdagen en särskild lag om försörjningsberedskap på naturgasområdet, samtidigt som den godkände vissa riktlinjer för denna beredskap (prop. 1984/85:172, bet. 1984/85:FöU13, rskr. 1984/85:390). Bakgrunden var att naturgasen vid denna tid började distribueras i

Sydsverige. Lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet (*naturgasförsörjningslagen*) är uppbyggd på samma sätt som lagen (1984:1049) om beredskapslagring av olja och kol (*LBOK*). Det finns dock viktiga skillnader, beroende främst på att lagring av naturgas är väsentligt mer komplicerad och kostsam än lagring av olja eller kol. Den beredskapslagring som föreskrivs i lagen avser därför hållande av lämpligt ersättningsbränsle i stället för naturgas. Det bör understrykas att medan naturgaslagens regler alltid ska tillämpas oavsett hur och varför ett ansträngt försörjningsläge uppkommit är regleringen i naturgasförsörjningslagen inriktad på krig och allvarliga försörjningskriser. När det gäller enskilda riktas sig bestämmelserna i naturgasförsörjningslagen främst till förbrukare och säljare av naturgas samt vissa fastighetsinnehavare, medan reglerna i 8 a kap. naturgaslagen riktas till innehavare av naturgasledningar, lagringsanläggningar och förgasningsanläggningar.

Beredskapsåtgärder

Enligt naturgasförsörjningslagen ska förbrukare och säljare av naturgas vidta vissa beredskapsåtgärder för att ersätta bortfall av naturgas under krig och andra allvarliga försörjningskriser. Enligt lagens förarbeten avser beredskapsåtgärderna inte fredskriser (a. prop. s. 12 och 23). Lagen tillämpas inte på naturgas som utvinns inom landet eller som förbrukas vid värmeverk eller kraftvärmeverk. När det gäller värmeverk eller kraftvärmeverk finns i stället en reglering i LBOK (se nedan). Förbrukare av naturgas med en årsförbrukning av minst 5 miljoner kubikmeter gas eller naturgas jämte kol, eldningsolja eller dieselbrännolja i en motsvarande mängd är skyldiga att hålla beredskapslager av lämpligt ersättningsbränsle. Dessutom måste de ha tillgänglig sådan utrustning som behövs för att ersättningsbränslet ska kunna användas vid anläggningen. Skyldiga att vidta beredskapsåtgärder är också de som har sålt naturgas till förbrukare för energiändamål och fastighetsinnehavare som enligt beredskapsplan ska hålla fastigheten anordnad på visst sätt för alternativ uppvärmning. Åtgärdernas art är enligt lagen beroende av vad gasen används till.

Närmare om säljarens skyldigheter

Säljare av naturgas ska vidta beredskapsåtgärder som gör det möjligt att, om tillförseln av naturgas avbryts eller försvåras, värma upp bostadsområden som annars värms upp med naturgas. Vilka åtgärder som ska vidtas bestäms med utgångspunkt i uppvärmningsbehovet för de fastigheter inom distributionsområdet som uppvärms med naturgas. Säljaren är också skyldig att vidta beredskapsåtgärder för förbrukare inom distributionsområdet som använder naturgas annat än i uppvärmningssyfte och som inte själva är lagringsskyldiga. För varje säljares distributionsområde ska finnas en beredskapsplan, varav framgår hur beredskapsbehovet av möjlighet till alternativ uppvärmning för berörda fastigheter ska tillgodoses.

En tillsynsmyndighet ska för varje lagringsår bl.a. fastställa storleken av beredskapslagret för varje beredskapsskyldig förbrukare och fastställa beredskapsplanen för varje säljares distributionsområde. Energimyndigheten är tillsynsmyndighet.

Vissa tidigare överväganden

De riktlinjer för försörjningsberedskapen på naturgasområdet som år 1985 godkändes av riksdagen innebar att beredskapsfrågan för naturgas fick en provisorisk lösning i avvaktan på att tekniskt och ekonomiskt godtagbara metoder, främst för lagring av naturgas, skulle bli tillgängliga. Man räknade med att det pågående arbetet med att utveckla sådana metoder skulle ge resultat inom några år.

Naturgasförsörjningslagen ändrades senast 1995 (prop. 1994/95:176, bet. 1994/95:NU25, rskr. 1994/95:393). I motiven till lagändringen anförde regeringen att det inte fanns något akut behov av en slutlig lösning på frågan om försörjningsberedskapen på naturgasområdet och att den provisoriska ordningen borde kunna bestå ytterligare någon tid (a. prop. s. 56). Några omfattande ändringar genomfördes således inte.

6.2 Lagen (1984:1049) om beredskapslagring av olja och kol

Allmänt

I beredskapsåtgärderna på bränsle- och drivmedelsområdet ingår lagring av olja och kol. Syftet är att trygga tillgången på dessa varor inom landet för energiförsörjningen under krig och andra allvarliga försörjningskriser. Beredskapslagringen av olja är av principiellt två slag, lagring för fredstida oljekriser och s.k. krigslagring. Kolberedskapslagras endast för krigssituationer. Lagring sker med stöd LBOK. Till lagen ansluter förordningen (1995:971) om beredskapslagring av olja och kol och även den årliga förordning genom vilken lagringsnivåerna bestäms (den senaste SFS 2008:133). LBOK och anslutande regelverk används således som instrument för beredskapslagring med skilda syften och inriktning. Det är statsmakternas beslut om allmänna riktlinjer för lagringen som avgör vilka mål som ska gälla och hur dessa mål ska nås. Statliga myndigheter är inte lagringsskyldiga enligt LBOK, utan lagring sker efter beslut av regeringen. Energimyndigheten är tillsynsmyndighet enligt LBOK.

Tvångslagringen

Lagringen bygger på att staten med stöd av LBOK ålägger enskilda säljare eller förbrukare att hålla vissa kvantiteter i lager. Lagren är i fysisk mening normalt integrerade med de lagringsskyldiga företagens kommersiella lager. Beredskapslagren får tas i anspråk av den lagringsskyldige efter beslut av regeringen vid en allvarlig försörjningskris.

Den totala omfattningen av denna tvångslagring bestäms årligen av regeringen med utgångspunkt i hela landets behov av beredskapslager. Därefter fastställer tillsynsmyndigheten åläggandena för varje lagrings-skyldig. Volymerna baseras på försäljning och förbrukning under närmast föregående kalenderår (basåret) av ett antal i LBOK angivna s.k. lagringsbränslen. För el- och värmeproducerande anläggningar bestäms dock lagrings-skyldigheten vad beträffar krigslager efter prövning av behoven för varje särskild anläggning. Lagringsåren löper från och med den 1 juli till och med den 30 juni.

Bestämmelser som rör naturgas

De delar av LBOK som särskilt avser anläggningar för el- och värme-produktion omfattar även naturgas. Enligt 18 a § första stycket får den som vid basårets utgång innehar ett värmeverk av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer åläggas att under lagringsåret hålla i lager sådant bränsle som behövs för att driva verket om vid anläggningen under basåret förbrukats minst 5 miljoner kubikmeter naturgas. Vidare får enligt paragrafens tredje stycke den som vid basårets utgång innehar ett kraftvärmeverk med en installerad elektrisk effekt av minst 5 megawatt åläggas motsvarande skyldighet. Av fjärde stycket framgår att lagrings-skyldigheten enligt första och tredje stycket ska avse olja eller kolbränslen och att lagringsmängden bestäms med utgångspunkt i värmeverkets eller kraftvärmeverkets eget beredskapsbehov.

Som framgått i föregående avsnitt är förbrukare av naturgas med en årsförbrukning av minst 5 miljoner kubikmeter gas eller naturgas jämte kol eller olja i en motsvarande mängd skyldiga att hålla beredskapslager enligt naturgasförsörjningslagen. En motsvarande bestämmelse fanns tidigare i LBOK men upphävdes den 1 juli 1995. Förbrukare av lagrings-bränsle är enligt den nuvarande regleringen skyldiga att hålla beredskapslager endast om de själva inför bränsle till landet.

Översyn

Enligt rapporten utgör 8 a kap. naturgaslagen inte skäl att göra ändringar i LBOK. Däremot görs anmärkningen att lagen förefaller vara i behov av en allmän översyn och modernisering. Det kan noteras att regeringen i juni 2007 har tillsatt en utredning om översyn av ransoneringslagen (1978:268) och prisregleringslagen (1989:978) samt viss angränsande lagstiftning (dir. 2007:95). Utredaren ska utreda vad som krävs för att genomföra en effektiv och ändamålsenlig fördelning av förnödenheter i krig och vid vissa allvarliga krissituationer i fred. Som ett led i detta ska utöver ransoneringslagen och prisregleringslagen även andra författningar av beredskapskaraktär och den lagstiftning som stöder Sveriges åtaganden på försörjningsområdet enligt olika bi- och multilaterala avtal ses över.

6.3 Lagen (1992:1403) om totalförsvar och höjd beredskap

Prop. 2007/08:159

I uppdraget till Energimyndigheten ingick att göra en översyn av lagen om totalförsvar och förhöjd beredskap och den underliggande förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap.

Lagen om totalförsvar och förhöjd beredskap innehåller bl.a. definitioner av "totalförsvar" och "beredskap". Den anslutande förordningen innehåller bl.a. regler om myndigheters samarbete i beredskapssituationer. Några bestämmelser som uttryckligen rör naturgas eller andra energikällor finns inte i lagen eller förordningen. Energimyndigheten och Svenska kraftnät hör emellertid till de myndigheter som enligt förordningen har ett särskilt ansvar för krisberedskapen.

Enligt rapporten finns det inte skäl att göra några förändringar i lagen eller förordningen med anledning av införandet av kap. 8 a naturgaslagen. Regeringen har inte gjort någon annan bedömning.

6.4 Regeringens beslut den 6 juni 2002

På grund av Sveriges förändrade säkerhetspolitiska situation har regeringen den 6 juni 2002 beslutat att som riktlinjer vid fastställande av lagringskyldighet för vissa anläggningar, bl.a. sådana som anges i 18 a § LBOK, ska gälla att innehavarna tills vidare inte åläggs att hålla permanenta krigslager (dnr N2000/9195/ESB). Lagringsbehovet har i stället gjorts till föremål för anpassningsplanering i enlighet med den inriktning som gäller för verksamhet inom det civila försvaret. Enligt beslutet ska motsvarande i tillämpliga delar även gälla beträffande lagringsbehovet av ersättningsbränsle för de anläggningar, utöver värmeverk och kraftvärmeverk, som förbrukar naturgas.

Eftersom någon motsvarande justering inte har gjorts i LBOK eller naturgasförsörjningslagen, har regeringsbeslutet medfört att det i nuläget inte framgår av lagtexten vilka bestämmelser som tillämpas i praktiken och vilka delar som har ersatts med anpassningsplanering.

6.5 Beredskapskrav för el och fjärrvärme

Ett mycket stort antal bostäder är beroende av el eller fjärrvärme för sin uppvärmning. Enligt en uppskattning som gjorts av Statistiska centralbyrån stod fjärrvärme för 50 procent av den totala energianvändningen för uppvärmning och tappvarmvatten i bostäder och lokaler år 2006, medan el och naturgas stod för 24 respektive 2 procent. Ett elavbrott i en region drabbar direkt dem som värmer sina bostäder med el i form av direktverkande el, vattenburen el eller värmepumpar. De flesta andra uppvärmningssätt är dessutom beroende av el för sin funktion, exempelvis för att driva brännare för olja och gas eller cirkulationspumpar.

Elberedskapslagen (1997:288) innehåller bestämmelser om beredskap vid produktion och överföring av el samt vid handel med el. Av 2 § första stycket framgår att beredskapslagring av bränsle som används för

elproduktion omfattas av lagen endast i fråga om rätt till ersättning för kostnader för beredskapsåtgärder.

Den oljeförbrukning som sker vid anläggningar för el- och värme- produktion kan enligt LBOK föranleda lagringsskyldighet för anläggningsinnehavaren, om oljan importerats direkt till anläggningen, eller för den som sålt oljan till innehavaren. Enligt lagen får vidare innehavare av anläggningar, som förbrukar i lagen angivna bränslevolymer, åläggas att hålla sådant bränsle som behövs för att driva anläggningen i lager. Det finns däremot ingen allmän skyldighet i lag för den som säljer eller förbrukar el- eller fjärrvärme att hålla ett beredskapslager liknande den som föreskrivs i naturgasförsörjningslagen. Inte heller finns det när det gäller el och fjärrvärme någon möjlighet att ålägga fastighetsinnehavare att hålla fastigheten anordnad för alternativ uppvärmning.

6.6 Överväganden

Regeringens förslag: Lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet ska upphävas.

Rapportens förslag: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har tillstyrkt eller inte haft något att invända mot förslaget.

Skäl för regeringens förslag

Tidigare överväganden

I förarbetena till naturgaslagen informerades om behovet av en översyn av naturgasförsörjningslagen med anledning av gasförsörjningsdirektivet (prop. 2004/05:62 s. 147).

Genom de lagändringar som beslutades av riksdagen år 2006 utökades naturgaslagens tillämpningsområde till att även avse bestämmelser om tryck naturgasförsörjning. Regeringen konstaterade i samband med detta att ett behov av en översyn av naturgasförsörjningslagen kvarstod. Enligt regeringens bedömning borde naturgasförsörjningen på den svenska marknaden tryggas genom andra åtgärder och av andra aktörer än de som anvisades i den lagen (prop. 2005/06:158 s. 60).

Förhållandet till el och fjärrvärme

När naturgasförsörjningslagen tillkom förutsågs en mer omfattande konsumentmarknad än vad som har blivit eller kan antas bli fallet. Med hänsyn till naturgasens begränsade andel av den totala energimarknaden och den låga användningen av naturgas i konsumentledet framstår det som tveksamt om det på naturgasområdet bör ställas krav på beredskap som saknar motsvarighet när det gäller de betydligt större el- och fjärrvärmemarknaderna. Det är vidare oklart vilka aktörer som i så fall bör åläggas särskilda skyldigheter.

Gasförsörjningsdirektivet innehåller inga krav på att en naturgasförbrukare ska lagra ersättningsbränsle för att säkerställa naturgasförsörjningen.

Det ställs inga krav på förbrukare av el eller fjärrvärme att hålla beredskapslager av ersättningsbränsle i händelse av en allvarlig försörjningskris. Regeringens beslut den 6 juni 2002 innebär att det tills vidare inte heller ställs några sådana krav på förbrukare av naturgas. Större industriella förbrukare har i vissa fall inte heller några tekniska möjligheter att övergå till ett alternativt bränsle i händelse av ett avbrott i naturgasleveranserna. I de fall sådana möjligheter finns bör det vara affärsmässiga överväganden som avgör i vilken utsträckning företagen vidtar beredskapsåtgärder, inklusive eventuell lagring av ersättningsbränsle.

Säljare av naturgas

När naturgasförsörjningslagen tillkom, hade en säljare av naturgas faktiskt monopol inom sitt distributionsområde och svarade för såväl försäljning som distribution av naturgas. Möjligheten för en säljare att ha ett avgränsat distributionsområde begränsades redan när den tidigare naturgaslagen (2000:599) trädde i kraft den 1 augusti 2000, eftersom innehavare av naturgasledningar blev skyldiga att på skäligen villkor transportera gas för andras räkning till berättigade kunder. Detta innebar att vissa kundgrupper fritt kunde välja leverantör. Successivt utökades denna rätt så att den nu omfattar alla gaskunder. Genom den nuvarande naturgaslagen infördes vidare ett förbud för ett företag som bedriver överföring av naturgas att bedriva handel med naturgas.

I praktiken innebär den nya regleringen att det är omöjligt för säljare av naturgas att upprätta beredskapsplaner på det sätt som naturgasförsörjningslagen föreskriver. Tanken är att en säljare ska kunna verka inom flera distributionsområden. Det finns således inte längre någon aktör som kan uppfylla de skyldigheter som enligt naturgasförsörjningslagen ligger på en säljare av naturgas.

Det är tänkbart att ändra den nuvarande regleringen för att åstadkomma en ordning där det åter blir möjligt att ålägga den som säljer naturgas att vidta beredskapsåtgärder. Det finns emellertid flera starka skäl som talar emot en sådan ordning. Tidigare föll det sig naturligt att ställa långtgående krav på en aktör som i praktiken hade monopol inom ett område när det gällde såväl överföring som försäljning av gas. Den som i dag säljer naturgas har däremot ett begränsat handlingsutrymme med hänsyn till att kunderna är geografiskt spridda och har rätt att med relativt kort varsel byta gasleverantör. Det framstår därför inte som rimligt att ställa krav på säljarna att upprätthålla en alternativ energiförsörjning för sina kunder.

Naturgasledningens innehavare, vars uppgift är att överföra naturgas för annans räkning, får inte bedriva handel med gas och kan inte heller förväntas bedriva handel med andra former av energi. Nätföretaget kan således inte antas förfoga över sådana energivolymmer att det är rimligt att ålägga det sådant beredskapsansvar som avses i naturgasförsörjningslagen.

Fastighetsinnehavare

Fastighetsinnehavare får åläggas att hålla sina fastigheter så anordnade att den alternativa uppvärmning som förutsätts i beredskapsplanen kan komma till stånd. När naturgasförsörjningslagen tillämpades i praktiken, under åren 1985–2000, fanns en planering och beredskap i form av att olika värmeapparater, främst elradiatorer men också elspisar, i någon utsträckning skulle kunna användas som ersättning vid avbrott i gastillförseln. Det förekom vidare att bostadsfastigheter hade oljebrännare som reserv för att kunna gå över till oljeeldning vid störningar i gasleveranserna.

Några nyinvesteringar har inte gjorts i sådan utrustning som nu nämnts. Detta sammanhänger med att tillgången på naturgas har varit god och att beredskapskraven har förändrats. Till viss del finns utrustningen kvar och kan säkert komma till användning vid störningar. Det allmänna beredskapsläget, där bl.a. beredskapslagringen av olja för en krigssituation har ersatts med anpassningsplanering, är sådant att det i nuläget saknas starka skäl för att i lag ställa upp krav på att särskild utrustning för alternativ uppvärmning ska köpas in och successivt förnyas. Även med hänsyn till att säljare av naturgas inte längre kan åläggas att ha en plan för alternativ uppvärmning framstår det som tveksamt att ålägga fastighetsinnehavarna att hålla sina fastigheter anordnade för att möjliggöra denna.

Sammanfattande bedömning

Av det nu sagda framgår att bestämmelserna i naturgasförsörjningslagen inte längre tillämpas i praktiken. Regelverket måste i allt väsentligt anses överspelat. Om det fortfarande anses vara motiverat med en särskild lagstiftning om försörjningsberedskap på naturgasområdet krävs därför en fullständig omarbetning av de gällande bestämmelserna. Som redan antytts har det inte ansetts finnas behov av en motsvarande reglering när det gäller el och fjärrvärme, som spelar en betydligt större roll på den svenska energimarknaden. Regeringen bedömer inte att det finns vägande skäl för att behålla den särskilda regleringen i naturgasförsörjningslagen i någon form. Lagen bör därför upphävas.

Ändringarna i naturgaslagen innebär att tillsynsmyndighetens ansvarsområde formellt blir något mindre. I praktiken kan detta inte antas ha några viktiga konsekvenser för de berörda myndigheternas verksamhet. Att samrådsformerna regleras i förordning i stället för lag torde inte heller påverka myndigheternas arbete.

Eftersom naturgasförsörjningslagen redan har slutat tillämpas i praktiken, kan dess upphävande inte antas få några beaktansvärda konsekvenser.

Förslaget till ändring i naturgaslagen

8 kap. 3 §

Ändringen innebär att bestämmelsen i nuvarande andra stycket om samråd mellan tillsynsmyndigheten och den systemansvariga myndigheten tas bort. Regeringen kan meddela föreskrifter om samråd i förordning med stöd av 8 kap. 13 § regeringsformen.

10 kap. 1 §

I 8 a kap. finns bestämmelser som reglerar tillsynsmyndighetens och den systemansvariga myndighetens verksamhet. Vidare finns bemyndiganden till regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, någon av de nämnda myndigheterna att meddela föreskrifter i olika frågor. Ändringen i paragrafen innebär att efterlevnaden av dessa bestämmelser, som finns i 8 a kap. 2–8 §§, inte längre formellt omfattas av tillsynsmyndighetens tillsyn.

Sammanfattning av Energimyndighetens rapport Uppdrag för att säkerställa en tryggad naturgas- försörjning enligt gasförsörjningsdirektivet 2004/67/EG

Prop. 2007/08:159
Bilaga 1

Uppdraget bestod av att göra en översyn av lagar och regelverk som berör försörjningstrygghet på naturgasområdet. *Gasförsörjningsdirektivet*¹ implementerades i svensk lagstiftning genom införandet av kap. 8 a Naturgaslagen². I översynen har ingått att bedöma om övrigt regelverk som eventuellt berörs av förändringarna kan eller bör tillämpas under de nya förutsättningarna och, om så inte är fallet, föreslå lämpliga åtgärder. Översynen har resulterat i följande förslag till åtgärder beträffande lagar och övrigt regelverk.

Naturgasförsörjningslagen³ inklusive anslutande förordning föreslås avskaffas. Några ändringar, med anledning av detta, behöver inte göras i övrigt regelverk. Skälen är främst följande: Naturgasförsörjningslagen tillkom som en provisorisk lag under helt andra marknadsförutsättningar än vad som råder idag. Lagen har inte tillämpats sedan naturgasmarknaden började avregleras år 2000. I vissa delar regleras lagring av ersättningsbränsle för naturgas i LBOK⁴, vilket medför att en harmonisering med krav på lagring av vissa andra bränslen säkerställs.

Det finns med anledning av införandet av 8 a kap. i Naturgaslagen inte heller några skäl att ändra LBOK jämte anslutande förordning. LBOK strider inte mot 8 a kap. i Naturgaslagen. För övrigt är lagens tillämpning ändrad genom Regeringsbeslutet från 2002, vilket innebär fredskrislagring av olja samt anpassningsplanering för värmeverk- och kraftvärmeverk.

Vidare föreslås att Energimyndighetens tillsynsansvar enligt Naturgaslagen över de skyldigheter som Svenska Kraftnät har enligt 8 a kap. 2 § bör undantas från Energimyndighetens tillsyn. Svenska Kraftnäts informationsplikt enligt 29 § Naturgasförordningen föreslås vidare ersättas med en skyldighet för Svenska Kraftnät att vidta åtgärder efter samråd med Energimyndigheten. Det får anses olämpligt att en förvaltningsmyndighet har tillsynsansvar över en annan förvaltningsmyndighet såvitt avser den sistnämndas myndighetsutövning. Vidare kompletterar de båda myndigheterna varandra på naturgasmarknaden, varför det är lämpligt att de *samråder* vid vidtagande av planeringsåtgärder och åtgärder i övrigt enligt 8 a kap. 2 § Naturgaslagen.

Det föreslås även att Energimyndigheten, innan den beslutar om nationell strategi och nationell plan enligt 8 a kap. 3 § första stycket 1 och 2,

¹ Rådets direktiv 2004/67/EG av den 26 april 2004 om åtgärder för att säkerställa en tryggad naturgasförsörjning

² Naturgaslagen (2005:403)

³ Lagen (1985:635) om försörjningsberedskap på naturgasområdet

⁴ Lagen (1984:1049) om beredskapslagring av olja och kol

samråder med Svenska Kraftnät och Energimarknadsinspektionen (inom Energimyndigheten). Det är av flera skäl lämpligt att inhämta information och kunskap från Svenska Kraftnät och Energimarknadsinspektionen innan Energimyndigheten beslutar om dessa handlingar.

I denna utredning avses med begreppet *efter samråd* att den berörda myndighet, som angivits som huvudansvarig för de aktuella skyldigheterna, beslutar efter att ha hört och beaktat kunskap och information från de myndigheter som samrådet skall ske med.

Utredningen har slutligen observerat att LBOK, som grundas på lagstiftning från 1957 och som har ändrats i betydande omfattning vid ett flertal tillfällen, bl.a. via regeringsbeslut, förefaller vara i behov av en allmän översyn och modernisering.

Förteckning över remissinstanser

Prop. 2007/08:159
Bilaga 2

Efter remiss har yttranden över Statens energimyndighets rapport lämnats av Statens räddningsverk, Boverket, Energimarknadsinspektionen, Swedish Industrial Gas Consortium och Svenska Gasföreningen.

Svensk Energi har getts tillfälle att yttra sig men avstått.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 22 maj 2008

Närvarande: Statsministern Reinfeldt, statsråden Olofsson, Odell, Bildt, Ask, Husmark Pehrsson, Leijonborg, Larsson, Erlandsson, Carlgren, Hägglund, Carlsson, Borg, Sabuni, Billström, Adelson Liljeroth, Tolgfors.

Föredragande: Statsrådet Olofsson

Regeringen beslutar proposition 2007/08:159 Ändringar i naturgaslagen m.m.